

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

داکتر میر عبدالرحیم عزیز

۲۷ مارچ ۲۰۱۶

سفرم به جمهوریت دومینیکن

سفری به جمهوریت دومینیکن کردم که مدت یک هفته را در بر گرفت. این بار اول بود که از یکی از کشورهای کارابین که در زیر الاشه آمریکا واقع است، دیدار نمودم. کشور دومینیکن سرسبز و حاصلخیز است، اما آنقدر فقر و غربت مشاهده می شود که مو بر اندام انسان راست می کند.

منطقه توریستی که من به آنجا رفتم به نام ریو مرینگو (Riu Merengue) یاد می شود که متعلق به شهر ساحلی پورتو پلاتا (Puerto Plata) قرار داشته می توان نوشت در منتهای فقر و غربت قرار دارد. تفرجگاه ریو مرینگو در انحصار یک کمپنی امریکائی است که مرکز آن در نیویارک قرار دارد و صاحب بیلین ها دالر و مناطق رهائشی در سراسر دنیاست. تفرجگاه توریستی ریو مرینگو از همه وسایل آسایش و راحتی برخوردار بوده و به بهترین وجه از آن نگهداری می شود. همه کارکنان این تفرجگاه از مردمان محلی اند که با حد اقل مزد و روز ۱۲ ساعت کار استخدام می گردند و زندگی بخور و نمیر دارند.

اگر کسی می گوید که در سرمایه داری استثمار نیست، بهتر است که سری به کشورهای کارابین و امریکای مرکزی بزند تا "ترحم" سرمایه داری را از نزدیک مشاهده نماید.

در بالا منیجرهای امریکائی و دست نشانده های محلی شان همه کارکنان را زیر نظارت دارند. مردم محلی اصلاً حق ندارند که داخل تفرجگاه شوند. دیوار های بلند با سیم خاردار برقی تفرجگاه را حلقه نموده که کسی جرأت داخل شدن به این محله را نداشته و ۲۴ ساعت توسط محافظین و کمره های ویدیویی مراقبت می شود. اکثریت عظیم سیاحان، امریکائی، کانادائی و اروپائی اند که توان سفر را به چنین مراکز تفریحی دارند.

در دو کنج تفرجگاه دکان های حقیر مردم محلی وجود دارد که انسان به وحشت می افتد. دکان ها اصلاً ساختار ندارند بلکه صرف با پهلوی هم قرار دادن چوب و بوریا وسایل محلی را به فروش می رسانند. دکانداران به خاطر فروش امتعه های ارزان قیمت خود آنقدر نزد خریداران احتمالی تضرع می نمایند که یک فرد مجبور می شود روی ترحم از آنها چیزی بخرد.

یک روز را برای دیدن شهر پورتو پلاتا اختصاص دادم تا حیات نکبتبار مردم را از نزدیک مشاهده کنم. رهنمای توریست ها من را با یک عده دیگر با مینی بس به سوی شهر برد. در اینجا بود که حیات وحشتبار مردم را به چشم سر

دیدم. در این شهر افراط و تفریط به مفهوم واقعی آن وجود دارد. منازل میلیون دالری اعمار گردیده که متعلق به امریکائیان و کانادائی هاست.

این منازل توسط دیوار های بلند و سیم های خادار احاطه شده تا از گزند دیگران مصون باشد. این خانه ها مثل همان پروژه هائیس که در افغانستان به راه افتاده است. درست مقابل این خانه های میلیون دالری، مخروبه و خانه های محقری وجود دارد که شبیه به غار حیوانات است که مردم فقیر و بدبخت این کشور در آن بود و باش دارند. ندانستم برای میلیونر ها چه لذت بخش است که در منازل بزرگ و زیبا زندگی می نمایند در حالی که مقابل چشمان "نابینای" شان بدبخت ترین و ژولیده ترین مردم در خاک می لولند. مردم لاغر اندامی را در مرکز شهر دیدم که با لباس های فرسوده بالا و پائین می روند و برای لقمه نانی دست گدائی دراز می نمایند. بیکاری و فقر بیداد می کند. دولت فاسد دومینیکن که مانند دولت مستعمراتی کابل دست نشانده است، به فکر مردم خود نیست، بلکه صرف می کوشد با انتخابات تقلبی به جهان نشان دهد، که دموکراسی دارد.

در تمام شهر پورتو پلاتا یک فابریکه تولیدی مشروب سازی وجود دارد که متعلق به یک فامیل ثروتمند به نام "بوگوتا" است که از چند نسل اختیار دار این فعالیت اند. رهنمای توریست ها ما را به آنجا برد تا این مؤسسه تولیدی را از نزدیک ببینیم. در این فابریکه ۲۰۰ تن کار می کنند و روزانه ۲۴۰۰۰ کارتن مشروب تولید می شود. مشروبات این فابریکه به خارج هم صادر می گردد. از یک فرد مسؤل که برای ما در مورد فابریکه معلومات می داد، پرسیدم که حد اوسط معاش کارگران چقدر است، به سویم چشمک زد و گفت که معاشات خوب است، لاکن دور از دیگران برایم گفت حد اقل مزد تأدیه می شود که حتا به تناسب دومینیکن ناچیز است. همین شخص مسؤل به همه گفت که هیچ کس حق عکس گرفتن را از داخل فابریکه ندارد، زیرا صاحبان فابریکه نمی خواهند که مردم بیرون به اسرار آنها پی ببرند. اگر نظام دومینیکن واقعاً مردمی می بود، می توانست که این کشور زیبا و مردمش را از حالت فقر و بدبختی به آسانی نجات دهد و با تأسیس مراکز تولیدی و کار ارزان، زندگی مردم را بهبود بخشد.

سعی می شود که جمهوریت دومینکن و سایر کشور های کارابین و امریکای مرکزی که حویلی عقبی امریکا نامیده می شوند، به همین حالت عقب ماندگی باقی مانده تا توانائی رشد و پیشرفت را نداشته باشند. حالت دومینیکن کاملاً شبیه به حالت افغانستان کنونی است که در زیر چرخ های آهنین و طیارات بمب افکن استعمار دست و پا می زند. افراد میهن فروشی که می گفتند امریکا افغانستان را مانند دوی و امارات خواهد ساخت، حال کجا اند که ببینند کشور اشغال شده شان به کجا رفته است؟

تا زمانی که کشور های محکومی مانند دومینیکن و افغانستان از زیر یوغ استعمار رهائی نیابند و نظام مردمی در این کشور ها مستقر نشود، مردم این کشور ها هر گز روی سعادت و خوشبختی را نخواهند دید.